

[Ministeren for skatter og afgifter]

på huslejen i lejeboliger med omkostningsbestemt husleje, både i almennyttigt byggeri og i private udlejningsboliger, i de kommuner, hvor huslejen er reguleret.

De unge, der skal overtage ejendomme, vil fremtidig ud over prioritetsydelse og de sædvanlige ejendomsskatter overtage betalingen af den løbende jordværdistigningsafgift. For dem bliver det afgørende, om ejendomspriserne som følge af afgiften vil falde så meget, at den deraf følgende nedgang i prioritetsydelse opvejer den løbende værdistigningsafgift, ellers vil det jo ikke blive lettere for den unge generation at erhverve jord, tværtimod.

Om den foreslåede jordværdistigningsafgift vil trykke grundpriserne, kan vist ingen vide med sikkerhed. Grundpriserne bestemmes af en lang række faktorer; ikke mindst forventningerne om den fremtidige udvikling i priser og indkomster spiller en betydelig rolle, og netop samspillet mellem en ny afgiftsform som jordværdistigningsafgift og forventningerne hos køber og sælger er meget vanskeligt at bedømme. Resultatet kan derfor meget vel blive, at afgiftens indførelse snarere vil bevirke, at udviklingen i grundpriser og afgiftens indførelse tilsammen vil gøre det dyrere for den unge generation at anskaffe sig jord til erhverv eller bolig.

Lovforslaget rummer også en lang række tekniske problemer. Så vidt jeg forstår forslagsstillerne, er det deres hensigt at lægge en afgift på den reelle stigning i den egentlige naturgivne grundværdi. Imidlertid forekommer det mig, at den foreslåede afgift også vil ramme stigninger i grundværdien, og det har helt andre årsager. Efter forslaget skal den afgiftspligtige jordværdistigning opgøres på basis af grundværdiansættelsen; den skal som hidtil bygge på grundpriserne i almindelig fri handel for normalt prioriterede grunde. Disse grundværdier påvirkes ikke alene af udviklingen i kontantpriser på jord, men også af ændringer i prioriteringsvilkårene. De senere års rentestigning har således i form af stigende kurstab medført, at de nominelle salgspriser er steget en hel del mere end kontantpriserne. Mener forslagsstillerne virkelig, at også denne form for prisstigning skal belægges med jordværdistigningsafgift? Ville det ikke være mere konsekvent at opkræve afgiften af den reelle stigning i jordens kontantværdi?

I denne forbindelse vil jeg lige nævne, at jeg i lovforslaget savner bestemmelser om fradrag for udgifter til grundforbedring. Det kan vel ikke være forslagsstillerne mening, at en sådan grundtæj skal svare afgift af en værdistigning, han selv har betalt for ved at investere i grundforbedringsarbejde.

På baggrund af disse bemærkninger skal jeg meddele, at jeg ikke kan anbefale det foreliggende lovforslag.

Flygaard (DR):

Retsforbundet har her fremsat et forslag til lov om en løbende jordværdistigningsafgift til staten. Om baggrunden for, at vi har fremsat dette lovforslag, vil jeg gerne sige, at sjældent har vi så få fået så lidt at vide med hensyn til værdistigningsafgiften fra regeringens side, om den kommer, hvornår den kommer, hvad den indeholder, hvis den overhovedet indeholder noget. Når man tager i betragtning, at afskaffelsen af kapitalvindingsskatten til fordel for værdistigningsafgiften var et centralt punkt i Marienborgaftalerne, synes jeg godt, man kan undre sig over, hvad man har fået at se, eller nærmere, hvad man ikke har fået at se.

Retsforbundet har derfor ud fra den betragtning, at et regeringsforslag skulle danne udgangspunkt for en omfattende og saglig debat i folketinget, ikke villet fremsætte forslag i utide, men nu må den tid være kommet, hvor regeringen tvinges eller opfordres til at tage en forhandling her i folketinget.

Indtil det modsatte bevises, må det nok antages, at der er en dyb uenighed i regeringen om en kommende værdistigningsafgift, og som forholdene ligger nu, kan begge regeringspartier køre på frihjul. Venstre kan fortælle sine vælgere, at kapitalvindingsskatten bliver afskaffet, socialdemokratiet sine vælgere, at nu kommer der noget, der er meget bedre. En sådan situation er efter vores opfattelse ikke i længden holdbar, den er heller ikke anstændig, og den just overståede overenskomstsituation illustrerer efter vores opfattelse på udmærket vis situationen. Man griber ind i den frie forhandlingsret og aftaleret for at holde lønmodtagernes indkomster nede, man griber gennem pris- og avancementstop og i erhvervslivets tilsvarende forhold. Både lønmodtagere og erhvervsliv skal holdes nede og i ufrihed, medens man